

Carta oberta al meu marit

written by Carme R. Roquet-Jalmar | 11 d'agost de 2020
Benvolgut M.A.,

D'acord, ningú no ha aconseguit convèncer-te, ni tan sols jo mateixa. No acabes de veure factible la idea d'una Catalunya com a nou estat d'Europa i et negues a rebre qualsevol informació que provingui d'una altra font que no sigui *Intereconomía*, A3 i les seves emissores de ràdio afins. Estàs en el teu dret. També t'haig de dir que avui els mitjans catalans ja no són catalans. Els podries veure i escoltar i gairebé no notaries la diferència amb els que tant t'agraden. Però d'això ja en parlarem en un altre moment, que "ara no toca", com deia aquell.

A tu t'han robat el dret a opinar en un referèndum, però és evident que no t'importa, ja que el que vols és quedar-te igual i que res no canviï. Al cap i a la fi no vas anar a votar "el referèndum il·legal de l'1-0", ni tan sols no vas venir a portar-me un paraigua sabent que m'estava quedant glaçada després de tantes hores sota el plugim defensant les urnes. "Qui et mana ficar-te en aquests embolics?", Vas dir. ... És veritat. Ho vaig fer perquè em va donar la gana. Sempre faig el que em dona la gana. I aquesta vegada vaig agafar un bon refredat patriòtic perquè em va donar la gana.

Però és que en aquest tema m'hi he ficat de cap perquè, al contrari que a tu, a mi no m'agrada aquesta Espanya.

De joveneta encara m'imaginava una Espanya diferent, una Espanya que fes autocrítica sobre el seu passat: sobre el seu colonialisme despietat, sobre el seu genocidi a Amèrica, sobre el seu cop d'estat franquista i la seva posterior dictadura i, sobretot, sobre el seu odi irracional vers el meu país: Catalunya.

Però és que tot continua igual. Les cunetes segueixen plenes

d'espanyols i de catalans que van defensar un règim democràtic, i els meus líders continuen a la presó i a l'exili per haver complert amb el seu programa electoral, mentre que al Borbó de torn l'ajuden a fugir per tal que no s'enfronti a la justícia estrangera (perquè la forana mai l'inculparia de res). Ara hem pogut tornar a comprovar que ni la dreta ni l'esquerra, no només no ho condemnen, sinó que permeten que continuï existint un règim sustentat pel mateix esperit revengista, autoritari, prepotent i tancat a tota mena d'autocrítica. Perquè tots ells en formen part.

Tu mateix fas veure que mires a una altra banda però, quan es veuen segons quines imatges o se senten segons quins testimonis, se t'humitegen els ulls. I és que, en el teu fur intern, també a tu et fa mal l'ànima.

Jo, quan els independentistes érem quatre gats, encara em veia en una Espanya que, avançada ideològicament, qüestionés la seva transició feta sobre un pacte de silenci i no sobre la condemna als crims comesos.

Una Espanya enamorada de la seva diversitat cultural i lingüística. M'imaginava la possibilitat que, des de l'Estat central es potenciessin espais culturals com el català, el basc o el gallec, que des del Ministeri de Cultura es fomentés decididament la protecció de les llengües que no són el castellà, que no es generés cap polèmica artificial amb interessos electorals que posés en dubte una escola amb immersió lingüística, que en les televisions espanyoles es poguessin escoltar habitualment i amb naturalitat cançons amb lletres en català, en basc o en gallec, com es fa amb els músics anglosaxons.

M'imaginava una Espanya en la qual es pogués aplaudir una exhibició castellera a la plaça Major de Madrid.

Una Espanya republicana, en la qual s'hagués fet un referèndum per qüestionar una forma d'estat introduïda pel franquisme,

mantinguda per via espermàtica i protegida per les elits.

Una Espanya en la qual el poder legislatiu, el poder executiu i el poder judicial estiguessin realment separats, i no en una amalgama partidista, parcial i endogàmica.

Una Espanya solidària però justa en el seu finançament, sense desequilibris tan escandalosos en les inversions que són un escarni, i que hagués realitzat estratègies de futur per a oblidar-se de la cultura de la subvenció que ha fet acomodar-se a uns i sentir-nos utilitzats als altres.

Una Espanya racional que confiés en els seus recursos, però sense sobreexplotar-los.

Una Espanya que pensés en la mateixa mesura en els seus drets i en les seves obligacions, en la qual evadir impostos o fer carrera política per lucrar-se fos una excepció.

Una Espanya que hagués apostat per crear sinergies entre Barcelona i Madrid en comptes d'enfrontar-les a través del maleït pensament centralista i centralitzador, perquè creixessin alhora sense desconfiança, per aprofitar el millor de cadascuna, perquè les dues tinguessin un aeroport de connexió, una xarxa ferroviària competitiva (allunyada de la capitalitat castissa del model radial) i poguessin anar juntes als mercats internacionals a fomentar la col·laboració, la innovació i el talent empresarial.

Una Espanya sense espectacles on es tortura animals. Perquè és irracional, perquè estem al segle XXI, perquè és cruel, perquè no té res a veure amb els valors més bàsics de l'ésser humà, perquè avergonyeix a la gran majoria de la població i perquè no és art, per molt que ho repeteixin.

Una Espanya dialogant, pactista i que apostés pel debat. Que ens tingués al seu costat perquè ens enamora, no per la força de les armes i les togues, i acceptés, com ho fa qualsevol democràcia, que si no ens hi trobem a gust, puguem marxar

sense que ens treguin els ulls o els obrin el cap o... qui sap què.

Una Espanya amb una constitució que contemplés la pluralitat de pensament de la societat del segle XXI, reformada, reinventada i en què pogués discutir-se fins a l'última coma.

Sé que només són quatre idees mal dibuixades, que és un esbós maldestre, però et demano un petit exercici:

Imagina't el pensament únic que s'ha enquistat en els mitjans de comunicació, la fatxenderia que emana de cada intervenció en les tertúlies i l'estètica del crit. Imagina't la uniformitat de missatge, l'ocultació d'informació, la tergiversació de la realitat. Imagina't la corrupció. Imagina't l'odi a la diferència. Imagina't l'economia de l'endoll i la subvenció. T'ha resultat fàcil d'imaginar perquè això és Espanya.

Imagina't que es parlés més dels seus grans escriptors que del vestit de la dona del Borbó o del fill de no sé quin torero, per posar un exemple. Això t'ha resultat difícil d'imaginar, oi? A mi també ...

Amor meu, jo vull viure en un país diferent: m'imagino un país sense corrupció, un país amb seny però no submís, un país que pugui dialogar de tu a tu amb Espanya, no com a amo i colònia. Com també m'imagino una Europa diferent, molt millorable, com potser estàs d'acord.

No obstant tot el que t'he dit fins ara, ja saps que fa anys que no confio que Espanya canviï. No confio en un canvi de mentalitat que ho permeti. No crec en aquest projecte. No crec en el PP ni en Ciudadanos. No crec en el PSOE. No crec en Pablo Iglesias i, molt menys, en Abascal. No hi crec perquè m'han demostrat que, en el fons, tots són iguals en tot el que té a veure amb el meu país i amb els meus compatriotes. M'han demostrat que, com va passar al cop d'estat del 36, l'aleshores FAI matà el meu avi matern, mentre el dictador

feia el mateix amb el patern, i tot perquè tots dos van cometre el mateix delictes: Defensar LA TERRA. I res no ha canviat. I m'han fet mal, molt de mal. I em repugnen. Molt. Massa.

Però en canvi tinc il·lusion de construir un nou estat. Mai no m'havia interessat tant la política com ara. Mai no m'havia sentit formar part d'una societat tant com ara. Mai no havia tingut tanta consciència social i de país com ara. I és que ara, a més de pares, som avis i hem de lluitar amb més afany, si és possible, per deixar el millor a la nostra família.

Tinc incerteses, és clar. Tu no? Tinc dret a no endevinar el futur, suposo. Fins i tot tinc dret a equivocar-me. Però potser l'errada més gran seria deixar passar el temps, mirar cap a un altre costat i deixar que siguin les generacions futures les que lluitin per desfer-se de l'estat opressor. I no ho vull fer. Els nostres fills i nets no s'ho mereixen. Ja hem patit massa.

I m'agradaria molt que en aquest tema confiessis en mi, com ho has fet en tota la resta. Perquè, com gairebé sempre, acabaràs donant-me la raó.